

казаци, умѣлъ да тури подъ редъ и съшта та шляхта и да поднови въ нея войнишкий духъ. Около това врѣме Московский царь Иванъ Грозный на-съ малко штѣлъ да приземе земи ти на Ливонский орденъ. Тоя орденъ помолилъ Сигизмунда да го закриля. Въ врѣмето на тоя слабъ краль, Иванъ сполучвалъ въ война та съ Поляци ти, нъ въ врѣмето на Баторий сполука та минала отъ страна та на Полша и тя придобила Лифляндия. (Курляндия съставила отдѣлно херцогство и зависела отъ Полша, а Естляндия призели Шведи ти).

Слѣдъ Стефана Батория Поляци ти си избрали за краль шведский принцъ Сигизмунда, отъ Вазовий родъ (по майка билъ отъ родъ тъ на Ягеловци ти). *Сигизмундъ III* царовалъ много (1587—1632), нъ царованieto му било злочесто за Полша. Първо, той за правдина та си на шведский прѣстолъ увлѣклъ Полша въ война съ Шведи ти. Братучедъ му Густавъ Адолфъ го побѣдилъ, унизилъ Полша и призелъ Лифляндия; първенство то на Полша въ Источна Европа прѣминало тогава у Швеция. Послѣ Сигизмундъ се набъркалъ въ внѣтрѣшните работи на Московското царство. Когато тамъ се довѣршилъ царский корень на Св. Владимира (1598), въ Полша се явилъ единъ самозванецъ, който велъ име то на Иоановий синъ Дмитрия; съ помощъ та на войска та, която събралъ отъ полска та шляхта, той се качилъ на московский прѣстолъ. Когато него го свалили отъ прѣстолъ тъ Поляци ти довели другъ Лжедмитрий и, като гледали растроено то положение на Русия, зели да я грабеть и разорявать. Най-сетнѣ самъ Сигизмундъ III се вмѣкналъ въ Московско то царство, призелъ Смоленскъ и мислилъ да съедини Русия съ Полша. Нъ Пожарский и Мининъ освободили Москва отъ полска та войска, избрали за царъ Михаила Теодоровича Романова, и испѣдили Поляци ти отъ Русия.